



Arrest

**nr. 54 357 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn dient op 25 mei 2007 een eerste asielaanvraag in die resulteert in de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 september 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli

1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (K. T.) (...)

en van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21/09/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 mei 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 oktober 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 januari 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 21 september 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe documenten heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder heeft vernomen dat hij bij een terugkeer naar Syrië gearresteerd zal worden waarbij opgemerkt moet worden dat een verklaring van een familielid van de betrokkene geen officieel door de

autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische

asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel

gegeven het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 62 van de wet van 15 december 1980. de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel."

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;¹

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);"

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)"

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen: • Een verklaring van zijn moeder omtrent zijn problemen

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.

Met betrekking de neergelegde document stelt de verwerende partij dat "betrokkene de internetartikel reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag";

Dat het gegeven hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde 24 juli 2008, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Terwijl: wat de ingeroepen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat een beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd werd, betekent nog niet dat deze beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd; wat telt is dat de feitelijke en juridische gegevens duidelijk zijn (RvS, nr. 175.261, 02.10.2007), wat in casu duidelijk het geval is.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Terwijl: verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet. Krachtens dit artikel kan de minister of diens gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

-Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

-Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens:

- nieuw zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet (RW., nr. 11.744, 26.05.2008).

Hoewel artikel 51/8 Vreemdelingenwet verwerende partij niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, sluit het niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (R.v.St., nr. 112.420, 8 november 2002). Artikel 51/8 Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven (R.v.V., nr. 14.216, 17.07.2008).

De bestreden beslissing stelt dan ook, met betrekking tot de aangehaalde elementen, terecht het volgende:

"(...) Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe documenten heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder heeft vernomen dat hij bij een terugkeer naar Syrië gearresteerd zal worden waarbij opgemerkt moet worden dat een verklaring van een familielid van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 (...)."

De bestreden beslissing is gegrond op de juiste gegevens, die correct werden beoordeeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De beweringen van verzoeker tonen niet aan dat kennelijk onredelijk werd gehandeld door op basis van zijn verklaringen en de voorgelegde stukken te besluiten tot weigering van in overweging name van verzoekers derde asielaanvraag.

Terwijl: verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar verwezen wordt naar een voorgelegd internetartikel. Verzoekende partij heeft ten tijde van zijn tweede asielaanvraag geen internetartikel ter ondersteuning van zijn asielrelaas voorgelegd. De bestreden beslissing bevat dan ook geen motivering m.b.t. een internetartikel.

Terwijl: onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St. nr. 135.590, 17 december 2004; R.v.St. nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St. nr. 135.618, 1 oktober 2006). Aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een schending van het vertrouwensbeginsel uitmaakt, is dit deel van het middel onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.”

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat in de mate dat verzoeker louter de schending van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur” en de schending van het “vertrouwensbeginsel” aanvoert dit onderdeel onontvankelijk is.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het onderdeel voldoet hieraan niet.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel geschonden acht. In de mate dat hij andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht laat hij na te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt wel dat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, onderdeel dat hierna wordt besproken.

Voorts hebben de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167 407; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Nazicht van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een

reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede asielaanvraag betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). In dit kader sluit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verweerder, maar verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156). Verder is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat informatie verkregen van verzoekers moeder in casu een loutere en gemakkelijke bewering is, ermee rekening houdend dat de feiten beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden aanzien. De theoretische beschouwingen van verzoeker betreffende de motiveringsplicht doen hieraan geen afbreuk.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor van verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag als volgt verliep:

“Ik heb geen nieuwe documenten i.v.m. mijn asielaanvraag.

Heeft U nog contact met iemand in Syrië? Enkel met mijn moeder. Gaf zij nog nieuwe informatie i.v.m. uw situatie in Syrië? Ja, het blijft hetzelfde. Als ik terugkeer naar Syrië wordt ik gearresteerd. Mijn situatie is niets veranderd. Ik vroeg hier asiel aan en ik kreeg een negatieve beslissing. Ik vroeg hier regularisatie aan maar dat kreeg ik niet. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan niet terugkeren naar Syrië omdat ik dan gearresteerd zal worden en hier in België krijg ik geen verblijfsdocumenten. Ik weet niet wat ik moet doen.

Wenst U nog iets toe te voegen? Ik hoop dat jullie mij kunnen helpen. Ik hoop dat jullie een oplossing kunnen vinden voor mij.”

Voorts kan in het administratieve dossier, zoals de verwerende partij stelt, geen overgemaakt internet-artikel gevonden worden. Verzoeker verklaarde geen nieuwe documenten te hebben. In de door verzoeker ondertekende inventaris staat vermeld dat verzoeker geen stukken bijbracht. Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de raadsman van verzoeker geen antwoord of opmerking te kunnen maken gezien zij enkel de instructie heeft te verwijzen naar het verzoekschrift.

Verzoeker toont evenmin aan documenten te hebben overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Rekening houdend met de motieven van de asielinstanties die de eerste asielaanvraag hebben afgewezen op basis van verschillende geconstateerde anomalieën en de globale ongeloofwaardigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de motivering niet deugdelijk en pertinent of niet afdoende zou zijn. Voorts herinnert de Raad eraan dat hij in zijn arrest van 30 januari 2008, gekend onder nummer 6737 oordeelde:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) zijn verklaringen betreffende de gemeenrechtelijke kwestie, begin 2004, behoorlijk inconsistent zijn en twijfel zaaien over zijn algemene geloofwaardigheid (ii) zijn verklaringen omtrent zijn veronderstelde opleiding aan de ‘Arab Academy for Science and Technology and Maritime Transport’ zich niet altijd kenmerken door een even grote coherentie (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker louter omwille van het feit dat de professor niet op zijn vragen wenste in te gaan plots ten aanzien van een aula medestudenten het staatshoofd zou beledigen en zich niet tot het beschimpen van de professor zou beperken (iv) het merkwaardig is dat verzoeker omstreeks 2005-2006 schijnbaar probleemloos een stage kan volgen en in 2007 een cursus kan volgen die wordt ingericht door de autoriteiten, op een moment dat verzoeker nog steeds door diezelfde autoriteiten zou zijn gezocht ingevolge de door verzoeker beschreven veroordeling na het familiegescil en (v) verzoeker beweert dat hij ingevolge zijn uitspraken in de les in Syrië reeds veroordeeld is, maar niet concreet kan duiden welk tribunaal deze veroordeling heeft uitgesproken.

2.5. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Hij beperkt zich tot een herhaling van zijn relaas en dient ter

ondersteuning van zijn beweerde vervolgingsfeiten een nieuw document in, waarvan het origineel met Franse vertaling ter terechtzitting wordt neergelegd, en waaruit zou moeten blijken "dat hij dient te verschijnen omwille van beledigingen die hij geuit heeft ten aanzien van officiële Syrische autoriteiten". De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker omwille van dezelfde feiten reeds een kopie van een dagvaarding indiende waarbij hij op 28 mei 2007 voor de rechtbank diende te verschijnen, hij verder tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij omwille van de beledigingen aan het adres van o.a. de Syrische president werd veroordeeld, hij over deze veroordeling geen toelichting kon verschaffen (zie gehoor p. 27), en het dan ook een raadsel is en blijft waarom verzoeker zich nogmaals zou moeten verantwoorden voor dezelfde feiten waarvoor hij beweert reeds veroordeeld te zijn. Hoe dan ook ter terechtzitting werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om toelichting te verschaffen over het nieuwe voorgelegde document en wat de eventuele gevolgen zijn geweest van deze oproeping. De Raad stelt vast dat verzoeker er ook ter zitting niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over deze "nieuwe dagvaarding". Vermits verzoeker verklaarde reeds veroordeeld te zijn voor deze feiten en hij geen toelichting kan verschaffen over deze zogenaamde nieuwe dagvaarding wordt dan ook getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.

(...)

De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

De bestreden beslissing wordt beaamd en door de Raad in zijn geheel overgenomen."

De Raad wijst er verzoeker bovendien op dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om anomalieën in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152 608).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Verzoeker toont niet aan dat hij "nieuwe elementen", in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hij toont niet aan dat de door hem aangebrachte elementen nieuwe gegevens aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624), wat in casu het geval is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN